

I

*I*n het New Yorkse zakencentrum in een vertrek naast de balzaal van het Hotel Pierre was de spanning om te snijden terwijl vijfenveertig lange, latmagere en halfnaakte modellen haar en make-up lieten doen en tegelijkertijd schoenen en jurken kregen aangemeten voor eventuele allerlaatste aanpassingen. David Fieldston inspecteerde ze nauwkeurig onder het toezien van een camera die hem filmde voor een documentaire over Fashion Week. Tegelijkertijd vertelde hij over zijn inspiratie voor de wintercollectie. David, een stijlvol uitziende veertigplusser met grijs haar, was al twintig jaar een gevestigde naam in de modewereld. Twee jaar hiervoor had hij op het randje van faillissement gebungeld. Volgens de modebladen ontbrak het zijn ontwerpen aan energie, was zijn werk afgezaagd en had hij zijn beste tijd gehad.

En nu stond hij, dankzij een katalysator genaamd Jenny Arden, weer helemaal op de kaart. Zijn vorige seizoen was zijn beste ooit geweest. Zijn ontwerpen namen een vlucht, net als zijn carrière. Elke collectie die hij had gemaakt sinds Jenny Arden hem adviseerde, was opwindend. Vol nieuwe, frisse ideeën en vol leven. Hij was naar grote hoogte geste-

gen en presteerde beter dan ooit. Onder intimi schreef hij het volkomen aan haar toe en hij had zijn beste vrienden en collega's dan ook verteld dat ze een genie was. Jenny vond dat wat overdreven, omdat zij tenslotte de ontwerpen niet zelf had gemaakt. Ze had wel research voor hem gedaan en nieuwe inspiratie voor hem gevonden voor zijn kledinglijn, waardoor de collecties opwindend werden en gewoon klopten. Tussen de seizoenen door zag ze hem meerdere malen per week, daarnaast was ze bij de presentatie van de collectie aanwezig om alles in de gaten te houden. En daar betaalde hij haar royaal voor. David was niet Jenny's enige klant, maar hij was wel haar meest indrukwekkende succesverhaal tot nu toe.

Jenny Arden bezat een oprechte liefde voor mode en volgde die al van kleins af aan op de voet. Haar Franse grootmoeder was een belangrijke spil geweest in de haute-coutureateliers van Parijs en haar moeder was een toegewijde naaister. In Jenny's jeugd hadden de twee vrouwen een klein maar gerespecteerd zaakje gehad in Philadelphia, waar ze vlijtig de meest verfijnde ontwerpen en japonnen uit de couture-huizen van Parijs namaakten. Nadat ze haar hele jeugd de kunst bij hen had afgekeken, begon Jenny op haar achttiende aan Parsons School of Design in New York in de hoop ontwerper te worden. Ze vond de lessen op de modeacademie oersaai, kwam erachter dat ze zelf nul komma nul talent had voor de techniek van het draperen en het worstelen met stoffen en dat het haar ook aan geduld daarvoor ontbrak. Trends en de richting die de mode op ging, interesseerden haar veel meer.

Haar klanten van de afgelopen jaren noemden haar helderziend omdat ze een modetrend al kon ruiken voordat hij arriveerde. Jenny zórgde ervoor dat hij kwam en wist precies wat ze moest doen als het zover was. Voor haar ontwerpers was ze stijlcoördinator en muze in één en zelfs het kleinste

detail ontsnapte niet aan haar scrupuleuze oplettendheid. Accessoires en de manier waarop mode werd gedragen waren alles, aldus Jenny. Het was niet genoeg om een jurk, jas of hoed alleen maar te ontwerpen; je moest een kledingstuk tot leven wekken, zei ze altijd, het moest bezielde zijn, niet alleen maar een ding. Ze voerde haar werk gepassioneerd uit en bracht haar visie en energie op haar klanten over, en dat zag je terug op de catwalk als ze hun kleding showden, zoals vanavond tijdens de New Yorkse Fashion Week stond te gebeuren met David Fieldstons nieuwe lijn. Het publiek dat bestond uit modepers en inkopers wachtte gespannen op het begin van de show en terwijl David werd geïnterviewd, deed Jenny haar werk. Ze zigzagde tussen de modellen door, wierp een kritische blik op haar en make-up, sjoerde nog wat aan een jurk terwijl die werd aangetrokken, zette de kraag van een jasje omhoog, sloeg een armband om een pols en liet een model op het laatste moment nog een ander paar schoenen aantrekken.

‘Nee, nee, nee!’ zei ze met gefronste wenkbrauwen tegen aankleders die een ander model als een pop aan het aankleden waren. ‘Die ketting zit achterstevoren en de riem ondersteboven.’ Ze bracht snel de vereiste veranderingen aan, knikte en haastte zich naar een model dat in een doorzichtige kanten jurk werd genaaid. Ze hadden niet genoeg tijd gehad er vóór de show nog een rits in te zetten. Dat was vaste prik. Jenny wist dat de jurk een klapstuk zou zijn. Je kon de blote borsten van het model zien en het grootste deel van haar lijf, op wat was verborgen achter een vleeskleurige string na, waardoor het model er nog relatief fatsoenlijk bij liep. David was er onzeker over geweest, maar Jenny had hem gerustgesteld dat het 1975 was en dat het land klaar was voor borsten, op de catwalk dan. Rudi Gernreich was tot dezelfde conclusie gekomen en zijn brutale ontwerpen waren sensationeel en

zeer goed ontvangen. In het tijdschrift *Vogue* waren al meer dan tien jaar borsten te zien, sinds Diana Vreeland ze als hoofdredacteur in 1963 introduceerde.

Diana Vreeland was Jenny's rolmodel en heldin. Toen ze zich had gerealiseerd dat ze niet aan Seventh Avenue als ontwerper haar brood wilde verdienen, was Jenny elf jaar geleden direct na haar afstuderen aan de modeacademie begonnen als loopmeisje bij *Vogue*. Ze was uiteindelijk beheerder van 'De Kast' geworden tijdens mevrouw Vreelands regime. De Kast was waar alle schitterende kleding werd bewaard. Voor een jonge meid die al verslingerd was aan mode vanaf haar vroegste herinneringen, was het simpelweg de hemel. Ze zag alle prachtige kledingstukken die erin en eruit gingen, mocht ze aanraken en toezien hoe ze bij elkaar werden gezocht voor elke fotoshoot. Jenny viel al snel op bij de illustere mevrouw Vreeland, die vier jaar eerder bij *Vogue* was begonnen, en werd haar belangrijkste assistente.

Na vijf jaar besloot Jenny het tijdschrift te verlaten. Iedereen verklaarde haar voor gek, want ze had de perfecte baan, maar ze wilde haar eigen modeadviesbureau beginnen om ontwerpers te adviseren en zelf fotoshoots te stylen. Opvallend genoeg was de enige persoon van wie ze steun kreeg voor haar project mevrouw Vreeland, die haar in het geheim vertelde dat ze er juist goed aan deed. Ze was ongelooflijk goed voor Jenny, die op haar beurt onfeilbaar loyaal was geweest. Toen ze dag in dag uit voor haar werkte, had Jenny al gauw doorgehad hoe geniaal de hoofdredacteur was. Ze had veel van haar geleerd, hoewel ze haar eigen kenmerkende stijl hield. Tot Jenny's grote verbazing vertrok Diana bijna tegelijkertijd met haar bij *Vogue* om adviseur te worden bij het Costume Institute in het Metropolitan Museum of Art. Vreeland zat die dag in het publiek in het Pierre in afwachting van David Fieldstons show.

Als een goede poppenspeler ging Jenny, net als Diana had gedaan, van top tot teen in het zwart gekleed zodat niemand haar zou opmerken terwijl ze van achter de schermen de touwtjes in handen hield. Jenny's lange, glanzend zwarte haar hing kaarsrecht op haar schouders en ze gebruikte nauwelijks make-up. Haar grote blauwe ogen namen het gehele tafereel in zich op. De modellen waren tegen die tijd bijna aangekleed. Ze hield ze nog steeds nauwlettend in de gaten zonder haar aandacht te laten verslappen. Een paar seconden later hoorde ze de balzaal stil worden en de muziek starten. De opening was een Beatles-nummer, om de stemming luchtig te houden. De kleding die ze showden was voor het volgende najaarsseizoen over zeven maanden, zodat inkopers van winkels alvast konden bestellen. Het kon niemand in de balzaal iets schelen dat het begin februari was en het buiten sneeuwde. Bestellingen moesten maanden van tevoren worden geplaatst.

Jenny hield haar blik op de modellen gericht toen ze in een rij achter elkaar gingen staan, klaar om de catwalk op te lopen. Ze was net zo lang als zij, minus de hoge hakken. Ze was zelf ook lang en mooi, maar ze vond het heerlijk om onzichtbaar te zijn in dit verblindende modewereldje, altijd de drijvende kracht achter de schermen.

De producer van de catwalkshow knikte naar haar en ze gebaarde naar het eerste meisje. 'Gaan!' zei ze, en hun mooiste model stapte tussen zwarte fluwelen gordijnen door de catwalk op die over de gehele lengte van de balzaal liep en waarvan het opbouwen twee dagen had geduurd. Hij was van koper en Jenny had de meiden op het hart gedrukt voorzichtig te lopen; je kon makkelijk vallen op hakken van vijftien tot achttien centimeter. De schoenen waren maar prototypen, meestal slechts in één maat gemaakt omdat ze nog niet in productie waren, en pasten vaak niet. Maar ze moesten het

doen lijken alsof ze zonder enige moeite het ene been voor het andere zetten en nonchalant over de catwalk wandelden. Het zou niet de eerste keer zijn dat een van hen op die ongemakkelijke schoenen viel op het gladde oppervlak. Ze moesten doorlopen, wat er ook gebeurde.

‘Gaan!’ Jenny gebaarde naar elk van de meisjes en bracht nog wat kleine verbeteringen aan voordat ze op kwamen, terwijl de eerste meisjes terugkwamen in de kleedkamer en de aankleders ze uitkleedden en weer aankleedden. David Fieldston stond, zenuwachtig als altijd, van een afstandje toe te kijken, maar Jenny kon aan het applaus in de balzaal horen dat de show goed viel. En hij had met Jenny’s hulp een spectaculaire najaarslijn ontworpen. Ze had haar veto uitgesproken over een aantal ontwerpen waar hij weg van was, en andere voorgesteld. Gelukkig pakte het goed uit en hij vergaf haar altijd haar bemoeienis en soms extravagante suggesties. Daar betaalde hij haar voor en haar advies was tot nog toe goud waard geweest.

Aan het einde van de show stond Jenny met een glimlach achter de schermen toen David langs haar spoedde en haar een kus op de wang gaf onderweg naar zijn buiging met het laatste model in een frisgroene fluwelen avondjurk. ‘Het is je weer gelukt!’ fluisterde hij met een grijns, waarna hij de catwalk op rende om zich bij de modellen te voegen. Het applaus was oorverdovend. Jenny had hem in nog geen twee jaar tot een icoon gemaakt en zijn carrière honderdtachtig graden gedraaid. Hij beschouwde wat ze deed nooit als vanzelfsprekend. Voor Jenny was het allermooist dat ze van haar werk hield. Hier had ze altijd van gedroomd; zorgen dat mode klopte. Niet alleen maar mooie jurkjes ontwerpen, maar daadwerkelijk mode creëren en ervoor zorgen dat het klopte, memorabel was en iets wat iedere vrouw wilde hebben.

Mode was al haar passie zo lang ze zich kon herinneren en

nu mocht ze het elke dag creëren. Ze kon niets leukers bedenken terwijl ze kleine zakjes met veiligheidsspelden en dubbelzijdig tape in haar tas stopte, haar jas aantrok en letterlijk de deur uit rende. Haar volgende show, voor een gloednieuwe klant, was over twee uur in een theater in de binnenstad. Fashion Week was een gekkenhuis en Jenny genoot van iedere minuut. Ze had de dag ervoor een show voor een van haar klanten gedaan en had er de volgende dag nog twee. Ontwerpers huurden overal in de stad restaurants, lofts en theaters af, of balzalen zoals David Fieldston in het Pierre, om hun lijn voor het volgende seizoen te tonen. En voor iemand als Jenny was het een heel gerace om er te komen. Haar nieuwe jonge ontwerper Pablo Charles zou vol spanning op haar staan wachten in een klein off-Broadway theater dat hij voor zijn show had afgehuurd.

Jenny rende, zeulend met haar zware tas, de lobby van het Hotel Pierre door toen een lange, goed uitziende man achter haar aan rende en haar inhaalde. Hij was zelfs nog langer dan zij en trok haar tas uit haar hand terwijl ze zich omdraaide om naar hem te lachen. Het was haar man Bill, die de show was komen bekijken. Hij probeerde bij alle shows aanwezig te zijn en was altijd trots op haar werk.

‘Wat heb je hier in godsnaam in zitten? Stenen om naar de pers te gooien?’ plaagde hij onderweg het hotel uit en de straat op. Hij was zo blond als zij donkerharig was, had een uiterst aristocratisch uiterlijk en was al verliefd op haar sinds de dag dat ze elkaar ontmoetten. Hij had altijd gezegd dat het lot hen had samengebracht. Het voelde voor haar nu ook zo. Voor de deur stond een taxi op haar te wachten om haar naar de volgende show te brengen en Bill liet zich naast haar in de auto glijden. Hij had een middag vrij genomen zodat hij beide shows kon zien, hij was haar grootste fan. ‘Geweldige show, Jen. Vooral die jurken op het eind. Dat vond het publiek ook.

Suzy Menkes had een glimlach van oor tot oor.' Dat was de belangrijkste modejournalist van allemaal.

Je kon aan Jenny's gezicht zien dat ze blij was met de opmerkingen van haar man. Hij boog zich naar haar toe om haar te kussen. Ze had de man die bij hun ontmoeting totaal onbekend was met ontwerpers, in een modeliefhebber veranderd. Hij genoot met volle teugen van wat ze deed en alle heisa eromheen. Hoewel het voor haar een compleet gekkenhuis was, vond hij de tamtam en chaos rondom Fashion Week geweldig. Het voelde voor hem als een feesttijd, wanneer het circus in de stad was. Hij had geleerd haar talent en expertise naar waarde te schatten en had een enorm respect voor haar, vooral omdat hij wist hoe hard ze had gewerkt om er te komen. Ze had het helemaal zelf gedaan. Niemand had haar leven ooit makkelijker voor haar gemaakt tot hij op het toneel verscheen. Dat deed hij graag voor haar en zij was net zo goed voor hem geweest. Ze waren nu vijf jaar getrouwd, hun band was elk jaar sterker geworden.

Jenny had uit niets iets moois opgebouwd en daar had hij veel ontzag voor. Ook voor haar moeder, die het niet makkelijk had gehad. Jenny's moeder Helene was naar de States gekomen op zoek naar kansen die ze in Frankrijk niet kon krijgen in de turbulente periode voor de Tweede Wereldoorlog. Ze was in de lente van 1939 in New York aangekomen, een naaister zonder geld die hoopte werk te vinden, wat niet zo makkelijk bleek als ze had gedacht. Ze was negentien jaar oud, sprak geen Engels en was uiteindelijk begonnen in een slavenhok waar ze voor een habbekrats kralen op truien naaide. Ze verdiende amper voldoende om van te kunnen eten en de huur te betalen. Haar eigen moeder was een ervaren naaister, werkte na een leertijd van twaalf jaar aan haute couture. Helene noemde haar moeder altijd een kunstenaar en gaf grif toe dat ze niet dezelfde vakkundigheid bezat.

Het leven in New York was zwaarder dan ze had gedacht. Ze wilde het net opgeven en terug naar huis gaan, toen in september de oorlog uitbrak in Europa en haar moeder haar zei te blijven waar ze was. In die tijd was het leven in Frankrijk nog veel lastiger, dus hield Helene het drie jaar vol in het slavenhok. In 1942 ontmoette ze op een feest op een legerbasis waar een vriendin haar mee naartoe nam een knappe jonge soldaat op verlof. Verblind door passie en jonge liefde en in de wetenschap dat hij zou inschepen, trouwden ze een week later. De rest van de oorlog wachtte Helene op zijn thuiskomst. Jenny was in 1943 op de keukentafel in de Lower East Side geboren. Twee jaar later kwam haar vader Jack terug en nam zijn kind en oorlogsbruid mee naar huis, naar Pennsylvania. Hij had Helene terwijl ze op hem wachtte meerdere malen voorgesteld daar bij zijn moeder te gaan wonen, maar ze wilde er niet zonder hem heen gaan en wonen bij mensen die ze niet kende. Tegen die tijd had ze al een vriendenkring in New York.

Helene was totaal niet voorbereid op het leven in Pittston, de geboorteplaats van haar echtgenoot. Jack Ardens familie werkte al generaties lang als mijnwerker in de kolenmijnen. Dat had hij haar ook verteld, maar ze had geen idee gehad wat dat inhield. Ze was in Parijs opgegroeid in de gegoede burgerij. Haar vader was restaurateur in het Louvre en haar moeder werkte voor het Huis van Chanel. Jack was een aardige, liefhebbende man die Helene aanbad en haar als zijn schat behandelde. Maar ze hadden geen geld en hij had een zwaar leven. Hij ging net als voor de oorlog weer in de mijn werken, samen met zijn vier broers en een aantal neven. Zowel zijn vader als zijn oom waren jaren eerder bij mijnongelukken om het leven gekomen. Zijn moeder was een magere, bedroefde vrouw die zich veel zorgen maakte om haar zoons en doorlopend hilde. Als er werd gestaakt in de mij-

nen hadden Jack en Helene geen geld. Soms bestond hun avondmaaltijd alleen maar uit brood met mayonaise. Het weer was er guur. Wat hij haar ook had verteld, het had haar niet genoeg kunnen waarschuwen voor alle ontberingen. Maar ze klaagde nooit, daarvoor hield ze te veel van hem. Wat ze zich nog het beste kon herinneren van die jaren als ze er later over sprak, was dat ze nooit genoeg te eten hadden en dat ze het maar niet warm kon krijgen. Haar schoonmoeder overleed in het jaar dat ze daar waren komen wonen. Helene kon Jenny niet zomaar alleen laten, dus een baan nemen was geen optie.

Ze besteedde al haar tijd aan de zorg voor haar dochter en wachten tot Jack 's avonds thuiskwam. Het stel was nog jong en wilde graag nog een kind, maar ze kreeg meerdere miskramen en ze hadden toch niet genoeg geld om nog een kind te onderhouden. Ze miste Frankrijk, wilde haar ouders dolgraag weer zien, ze hadden alleen geen geld voor een reis naar huis. Het was een erbarmelijk leven en het enige lichtpuntje was haar liefde voor Jack, zijn genegenheid voor haar en de vreugde die Jenny hun bracht. Jenny herinnerde zich haar vader als een grote man die met haar speelde en haar op zijn schouders nam, en haar voorlas voor het slapengaan. Ze leek veel op hem, dat kon ze zien op foto's van toen hij jong was. Haar moeder was klein en blond en had een zeer Frans uiterlijk.

Ze waren na de oorlog nog geen drie jaar in Pittston toen er een explosie plaatsvond in de steenkolenmijn waar Jack aan het werk was. Jack was één van de vijf mannen die die dag om het leven kwamen. Hij werd alom gerespecteerd en aardig gevonden, dus de baas van het bedrijf kwam het Helene persoonlijk vertellen. Ze kreeg een kleine toelage van ze, maar die maakte voor haar alle verschil naast de verrassend goede levensverzekering die Jack had afgesloten voor het ge-

val er iets met hem zou gebeuren. Het was meer dan de meeste mannen hun vrouw konden nalaten. De twee bedragen samen zorgden ervoor dat Helene met Jenny naar Philadelphia kon verhuizen.

In Parijs was Helenes vader twee maanden vóór Jack overleden en het alleen wonen viel haar moeder zwaar. Ze wilde graag dat Helene naar Parijs zou terugkeren, maar de banen lagen na de oorlog niet voor het oprapen. Ze woonde tegen die tijd al negen jaar in de Verenigde Staten en wilde niet terug, dus haalde ze haar moeder over bij hen in Philadelphia te komen wonen. Jenny was pas vijf geweest, maar ze herinnerde zich nog dat ze met haar moeder uit Pittston was weggegaan en dat haar grootmoeder Thérèse naar Amerika kwam om bij hen in te trekken. Jenny noemde haar *Mamie* zoals de Fransen dat doen en leerde Frans van haar.

De twee vrouwen begonnen een naaiwinkeltje in Philadelphia. Toen ze eenmaal door mensen uit de rijke buurt waren ontdekt, werden ze 'het best bewaarde geheimpje' van alle dames uit de hogere kringen omdat ze Parijse japonnen voor hen konden namaken. Thérèse was buitengewoon bekwaam, Helene deed het eenvoudigere werk omdat het haar aan scholing ontbrak. Ze maakten prachtige jurken en het winkeltje liep goed, waardoor Jenny uiteindelijk naar de modeacademie kon waar haar eigen carrière begon.

In haar studietijd was Jenny's eerste zomerstage bij Oleg Cassini, in de tijd dat hij jurken voor First Lady Jackie Kennedy maakte. Jenny had haar een paar keer ontmoet bij het uitzoeken van ontwerpen voor belangrijke gelegenheden. Haar moeder en grootmoeder waren trots toen Jenny afstudeerde en heel blij voor haar toen ze de baan bij *Vogue* kreeg. De twee vrouwen vonden het altijd leuk om te horen waar Jenny mee bezig was. Ze hadden een abonnement op *Women's Wear Daily* alleen maar om over haar te kunnen lezen.

Bill was ongelooflijk onder de indruk geweest van Jenny toen hij haar leerde kennen en zelfs nog meer toen hij haar levensloop hoorde en haar moeder en grootmoeder ontmoette. Hij bewonderde de drie vrouwen. De vijf jaar van hun huwelijk waren voorbijgevlogen. Zijn leven was er met haar onmetelijk op vooruitgegaan en Jenny maakte vaak genoeg duidelijk dat dat voor haar ook gold. Bill steunde haar in alles wat ze deed. Ze werkte nog voor *Vogue* toen hij haar voor het eerst zag, op een sneeuwachtige dag in New York, waar ze een fotoshoot leidde buiten voor het Plaza en hij ondanks het slechte weer stil was blijven staan om te kijken.

Jenny rende als een herdershond om de modellen heen, dreef ze terug naar hun plek terwijl de sneeuw bleef vallen. Zelf had ze een gigantische bontmuts op. Later vertelde ze hem dat het een politiemuts was die ze tijdens een andere shoot in Moskou op de zwarte markt had gekocht. Verder droeg ze een spijkerbroek, laarzen en een grote donzen mannenjas. Iedereen op de set leek dood te vriezen, maar Jenny bewoog te veel om er last van te hebben. Ze was druk met kijken naar de fotograaf en de modellen en aan één stuk door aanpassingen te maken aan kleding en kapsels. Bill zag hen bezig toen hij onderweg was naar een vergadering en iets ervoor zorgde dat hij stopte om te kijken. Later zei hij altijd graag dat het het lot was geweest. Hij keek naar Jenny en bleef zo lang in de vallende sneeuw staan toekijken dat ze zich omdraaide en een vlugge blik op hem wierp. Hij glimlachte naar haar, sneeuwvlokken landden op haar wimpers en Russische bontmuts en ze glimlachte terug. Hij bleef daar maar staan, gebiologeerd door haar, en voelde zich dwaas. Zijn eigen werk vond hij maar saai. Hij was het jaar daarvoor afgestudeerd en werkte samen met zijn vader en broers voor het juristenkantoor van zijn familie. Jenny straalde vreugde uit in wat ze deed.